

Preek over Handelingen 5,41 (Zondag voor de lijdende kerk/Avondmaalsviering): Lijden als koninklijke onderscheiding!

Voorzang: Psalm 138, 1 en 2
Votum en Groet
Zingen: Opwekking 462
Leefregels
Zingen: Psalm 130, 2 en 4
Gebed voor de opening van het Woord
Zingen: Kinderlied 63 (Laat het maar zingen...)
Schriftlezing: Jesaja 50,4-9 en Handelingen 5,17-42
Zingen: Gezang 303, 1 en 2
Verkondiging van Handelingen 5,41
Zingen: Gezang 303, 3. 4 en 5
Vorbereiding viering Avondmaal
Geloofsbelijdenis
Zingen: Gezang 250, 1. 2 en 5
Viering avondmaal
Zingen: Gezang 364
Dankzegging en voorbeden
Collecte
Zingen: Psalm 138, 3 en 4
Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!
De zondag na Pinksteren is uitgeroepen tot de zondag van de lijdende kerk.
Daar zit een bijzondere gedachte achter.
Want al heel kort nadat de christelijke kerk is geboren is er ook tegenstand.
Vrijwel meteen moeten Petrus en Johannes zich verantwoorden voor het Sanhedrin.
Worden de apostelen gevangen genomen.
Onder druk gezet om hun getuigenis over Jezus Christus te staken.
Het is niet voor niets dat het woord martelaar is afgeleid van het griekse woord voor getuige – martus.
Getuigen van Christus is voor velen oorzaak van lijden geweest.
Onmiddellijk na de uitstorting van de Geest moesten christenen lijden om hun geloof.
En dat is doorgegaan tot op de dag van vandaag.
Daarom is de zondag na Pinksteren is gekozen tot zondag voor de lijdende kerk.

Over heel de wereld lijden miljoenen christenen – alleen omdat ze christen zijn.
Velen van hen zitten in de gevangenis en worden daar vreselijk gefolterd.
Daar zijn gruwelijke verhalen van.
Hoe gelovigen op afschuwelijk wijze worden dood gemaakt.
Van veel christenen worden de kerken in brand gestoken.
Tallozen worden gediscrimineerd.
Ze krijgen geen baan.
Ze krijgen geen ondersteuning bij rampen.
Ze worden uitgestoten.
Ze horen er niet bij.

Hoe zou u reageren als u zulke dingen moest meemaken?
Zou u lid van de kerk willen zijn als het je zware offers kostte?
Als je je baan werd afgepakt?
Als je daarom op school gepest werd of als je niet kon studeren?
Zou ik de moed hebben om te blijven preken als ik wist dat de AIVD me in de gaten hield en als ik er mee bedreigd werd dat ik in de gevangenis terecht zou komen?
Of zou ik proberen alle risico's te vermijden?

Moet je nagaan wat de apostelen te verduren kregen.
Ze werden in de gevangenis gegooid.
De godsdienstige leiders willen hen niet horen praten over Jezus.
Hebben ze die luis in hun pels om het leven gebracht, monddood gemaakt –
beginnen zijn volgelingen even zo vrolijk opnieuw reclame voor Hem te maken.
De kop indrukken – die beweging!

Maar tot hun stomme verbazing staan ze nota bene de volgende dag weer te getuigen.
Vraag niet hoe dat mogelijk is.
Maar ze staan er.

Dan hen maar opnieuw in de kladden gegrepen.
Ophouden moeten ze!
We hadden jullie toch nadrukkelijk verboden over die vervloekte Jezus te spreken?
Jazeker, weleerwaarde!
Maar vindt u ook niet dat we God meer moeten gehoorzamen dan mensen?
Nee maar, hier en ginder, wat een brutaliteit!
Dood moeten die kerels.
Net als hun grote voorbeeld, die Jezus van Nazareth!

Wacht even! zegt dan één van hen – Gamaliël.
Je kunt wel aan het doden blijven.
Maar zullen we het eerst toch maar niet even aanzien.
Misschien bloedt het zaakje vanzelf wel dood.
Laten wij er onze handen dan alsjeblieft niet vuil aan maken.

Nou goed, dan dat stelletje toch maar weer laten gaan.
Maar niet zonder ze flink te laten voelen wat ze riskeren.
Ze zullen dan toch in elk geval geselsd worden.
En zo worden de getuigen van Christus op een vreselijke manier afgetuigd.
Je moet er niet aan denken.
Wat moet hen dat vreselijk pijn hebben gedaan.
En daarbij nog de schande!
Zo behandel je de ergste criminelen!
Maar toch zeker geen fatsoenlijke burgers?
Dat roept toch woede en verontwaardiging op?

Maar nee!
Je wrijft je ogen uit als je leest wat Lucas als hun reactie vertelt.
Ze waren verheugd dat ze waardig bevonden waren deze vernedering te ondergaan.
Hier staan een paar woorden bij elkaar die volgens mij niet bij elkaar horen.
Verheugd zijn over je vernedering...
Blij zijn omdat jou de eer te beurt is gevallen om vernederd te worden.
Maar dat is toch absurd!
Als jij ergens voor waardig gekeurd wordt voel je je vereerd.
Als je vernederd wordt voel je je vreselijk afgaan.
Maar hoe breng je zoiets bij elkaar?
Je vereerd voelen omdat ze je hebben laten afgaan...
Daar een goed gevoel over hebben.
Dan ben je toch niet helemaal gezond in je hoofd.
Nee, velen zullen dit zonder meer een afwijking noemen.
Dit is niet normaal.

Maar Lucas schrijft het rustig zo op.
Een afwijking?
Ja, een afwijking van wat de meeste mensen zouden doen.
Het zit ons in het bloed om pijn en lijden te ontwijken.
We doen er alles aan om zonder kleerscheuren door het leven te komen.
We hebben allemaal een sterke drive tot zelfbehoud.
We gedragen ons het liefst zo dat we geen agressie uitlokken.

Maar de eerste christenen voelen zich vereerd.
Alsof ze een lintje opgespeld krijgen.
Dat zij mógen lijden...
Dat Christus hun dat waardig keurt.
Dat Hij hen daar goed genoeg voor vindt.

Ze ervaren het als een Koninklijke onderscheiding.
Ze dragen hun littekens als eretekens.

En zo is het heel de kerkgeschiedenis door gegaan.
Tot op de dag van vandaag.
Talloos zijn de getuigenissen van christenen die net zo reageerden als de apostelen.
Ik denk aan Richard Wurmbrand. 5
Hij was één van de slachtoffers van het communisme in Roemenië in de jaren zestig.
In de gevangenis beten zijn beulen hem toe: *Er is geen God die jou tegen ons kan beschermen!*
We kunnen met je doen wat we willen!
En ze rukten wreed stukken vlees uit zijn lichaam.
Hij werd veroordeeld tot eenzame opsluiting – maandenlang.
Maar in die periode werd hij vaak overweldigd door een ongelofelijke blijdschap.
Soms stond hij op in zijn cel en danste rond.
En hij was er van overtuigd dat de engelen met hem mee dansten.

Onverwachts werd hij vrijgelaten.
Hij zag eruit als een vogelverschrikker – vel over been.
Zijn tanden vielen hem uit de mond.
Onderweg naar huis kwam hij een boerin tegen met een mandje met aardbeien.
De boerin bood hem een paar aardbeien aan.
Hij had ze bijna aangenomen.
Toen zei hij: *Nee, dank u, ik wil gaan vasten!*
Thuis bij zijn vrouw baden en vastten ze.
Ter gedachtenis aan de blijdschap die hij had ervaren in de gevangenis.
Hij smeekte God of hij dezelfde blijdschap buiten de gevangenis zou mogen beleven.

Een ander voorbeeld is Oom Zhang, zoals hij liefkozend wordt genoemd.
Zhang is leider van een huiskerkverband in China, waar miljoenen Chinezen bij zijn aangesloten.
Wegens zijn activiteiten in deze kerk is Zhang al meerdere malen gevangen genomen.
En ook gemarteld.
Ooit zei hij tegen een medewerker van Open Doors:
De gevangenis is mijn bijbelschool
Handboeien en de elektrische stok zijn mijn uitrusting.
Het is Gods speciale discipelschapstraining.

Zoals Wurmbrand en Oom Zhang, zo zijn er velen.
In vele landen.
Vanmiddag willen we in de gebedsdienst aan christenen in één van die landen speciale aandacht geven, n.l. aan onze medegelovigen in Noord-Korea.
Over hen schreef Soon Ok Lee het aangrijpende boek: *Zij mogen de hemel niet zien*.
Soon Ok Lee is zelf als overtuigd communiste in de gevangenis terecht gekomen.
Ze vertelt wat voor vreselijke dingen ze daar heeft meegemaakt.
Maar ook hoe ze onder de indruk raakte van de houding van de christenen daar.
Wat hun wordt aangedaan is onvoorstelbaar.
Eén van de minst erge dingen is nog dat ze nooit naar boven mogen kijken.
Ze mogen de hemel niet zien.
Vandaar de titel van dat boek.
Ze mogen geen contact maken met God.
Maar ondanks alles wat ze meemaken blijven ze God trouw.
In een ander boek over Noord-Korea las ik dat in 1997 zeven van hen in een gevangenis in het openbaar werden doodgeschoten
Maar voor de executie werden hun kaken gebroken.
Want zelfs bij hun naderende dood wilden ze niet ophouden met bidden en zingen.

Dat zijn getuigenissen waar je stil van wordt.
Zulke dingen moeten broeders en zusters elders in de wereld meemaken.
En net als de apostelen ervaren velen van hen dat als een eer.
Dat ze zo mogen laten zien wie Jezus is.
De Heer die boven alle machten hier op aarde verheven is.

Die het alleen waard is om vereerd en gediend te worden.
Ze ervaren hun lijden als een innige band met Christus.
Ze vragen niet: *Waarom overkomt mij dit nu?*
Ze twijfelen niet aan Jezus' macht, wanneer ze dit moeten meemaken.

Ja, wat trouwens merkwaardig in dat verhaal van Handelingen 5.
Als de apostelen gevangen zitten doet God op een wonderlijke wijze de gevangenispoorten open.
Maar een dag later laat Hij toe dat ze mishandeld worden.
Er komt geen engel om de handen van de soldaten vast te houden, zodat ze de apostelen niet kunnen geselen.
Jezus kan voorkomen dat zijn kinderen ook maar één haar wordt gekrenkt.
Maar Hij doet het lang niet altijd.
En als Hij het niet doet, blijven zijn volgelingen Hem vertrouwen.

Ja, om stil van te worden.
Maar laat het daar niet bij blijven.
Want deze broeders en zusters van ons hebben ons gebed nodig.
Want hun geloofskracht is niet vanzelfsprekend.
Daarin moeten ze gesteund worden.
En die mogen ze van ons verwachten.

Ja, juist aan het avondmaal moeten we ons met hen verbonden weten.
Het avondmaal is toch de maaltijd van het ene Lichaam van Christus!
Aan die maaltijd belijden we concreet dat we tot dat ene lichaam behoren.
Maar als het ene lid lijdt, dan lijdt het andere toch mee?
Hoe kunnen we avondmaal vieren, als het lijden van miljoenen medechristenen over heel de wereld ons onverschillig laat?
Als we daar in ons veilige, in veel opzichten onbezorgde leventje niets mee doen,
dan is het niet best met ons geloof.
Als we ons niet willen verdiepen in wat onze medechristenen moeten meemaken,
dan is dat heel bedenkelijk.
Je verbonden weten met Gods lijdende kerk wereldwijd verdiept juist ons geloof.
Als je erover lezen wil en je krijgt zulke bijzondere getuigenissen onder ogen,
dan zie je hoe concreet God in het leven van zijn kinderen aanwezig is.

Laten we ons daarom openstellen voor al die verhalen.
En laten we bidden voor de lijdende kerk.
Laten we niet zozeer vragen dat de ellende stoppen mag.
Zeker, daar willen we ook voor bidden.
Maar laten we God vooral vragen om geloof, blijdschap en vertrouwen.
Voor hen.
Maar even goed voor ons zelf! AMEN.
11-06-2006